

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 6.

Ottende Session.

5te Møde.

Torsdagen den 4de Decbr.

(Forts.)

Kirke- og Underviisningsministeren
(forts.): Hvad angaaer den ærede Rigsdagsmands Bemærkninger til § 3, saa forekommer det mig, at de gik ud paa, at Rigsdagen i hvert enkelt Tilfælde saavel skulde bedømme Trangen til en saadan Lærer, som der omtales, som tilstaae Midlerne til den højere Bestaling, der skulde tilveiebringes. Herved skal jeg dog bemærke, at skjøndt jeg i mange Henseender gjerne kan underskrive den ærede Rigsdagsmands Uttringer om de Ubehageligheder og Banffeligheder, en Administration kan have ligeoverfor de Mange, som kunne ønske een eller anden Stilling — Noget, som ogsaa Rigsdagen i enkelte Tilfælde vil have havt Leilighed til at prøve — saa kan man dog ikke fritage Administrationen for disse Banffeligheder og Ubehageligheder. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at det er Administrationen, og kun Administrationen, der vil være istand til at dømme om, hvorvidt der virkelig i et særligt Fag er Trang til en Lærer som den omhandlede, og hvorvidt den Vedkommende er istand til at fyldestgjøre de Fordringer, som man maatte stille til ham; jeg seer ikke ret, hvorledes det Spørgsmaal kunde bringes for Rigsdagen, og hvorledes Rigsdagen egentlig skulde bestude sig, f. Ex. ligeoverfor Afgjørelsen af Spørgsmaalet, om der var Trang for et Seminarium til en Lærer i Naturvidenskaberne og om den eller den Mand burde ansættes med

forholdet Lønning. Jeg troer ikke, Rigsdagen kunde være tjent med at faae saadanne Spørgsmaal overgivne til sig, men at det maa blive Administrationens Sag at afgjøre dem. Der maa i den Henseende, som i saamange andre, vises Tillid til Administrationen; den kan tage feil, men, som sagt, det Slags Sager maa henhøre under den. Hvad dernæst angaaer Tilveiebringelsen af Midlerne til den forhøiede Lønning, saa er det neppe i og for sig noget saa Væsentligt, om de bevilges aarlig ved det enkelte Budget eller under Et ved den foreliggende Lov. Man er jo tidligere med Hensyn til flere andre Spørgsmaal, hvor man fra Rigsdagens Side har ønsket Indskydelse paa vedkommende Loves Udøvelse, gaaet den Vej, at man har udfjudt Pengebevillingen af Loven, henholdende sig til, at Midlerne kunde i hvert af de givne Tilfælde erholdes, ved enkelte Bevillinger at erholde de Midler, som i de forskjellige Retninger vare nødvendige; her stiller Sagen sig dog imidlertid noget anderledes, idet der netop er Spørgsmaal om i det rette Dieblik at skaffe en til Underviisning i et særligt Fag egnet Lærer. Den ærede Rigsdagsmand bemærkede rigtignok, at man vel kunde vente, til den næste Rigsdag kom sammen, men det kan dog ikke oversees, at der i den mellemliggende Tid mellem Rigsdagssessionerne, et halvt eller tresserbedeel Aar, kan indtræffe saadanne Tilfælde, hvor det vil være Administrationen af Vigtighed at have Frihed til at kunne ansætte en saadan Lærer. Jeg maa dertil bemærke, at idetmindste efter den Erfaring, som jeg har havt, er det sandelig ikke saa let en Sag at skaffe Lærere netop i de Fag, hvortil der her er taget Hensyn; det